

Fdogawa Rampo

Tajemná žena
markýze Ogawary

化人幻戲

Splendidum družstvo

Tajemná žena markýze Ogawary

EDOGAWA RAMPO

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

Tajemná žena markýze Ogawary

Copyright © Edogawa Rampo, 1954

Translation © Jaroslav Jelínek, 2021

Cover © Splendidum družstvo, 2022

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

Druhé upravené el. vydání

ISBN 978-80-7681-177-5 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-178-2 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-179-9 (PDF)

Podle japonského originálu 化人幻戯, přeložil Jaroslav Jelínek.

Obsah

Markýz Ogawara
Tajná společnost
První vzplanutí
Vražda nebo sebevražda?
Očití svědci
Tajemná šifra
Podezřelí
V síti
Dohled
Podivínský umělec
Záhadná smrt Murakoshiho
Detektiv Akechi
Deník manželky Ogawary
Yumiko pokračuje v odhalování
V pustině
Odhalení
Zpověď vraha
Životopis - Edogawa Rampo

Markýz Ogawara

Nejprve vám představím Takehika Shojiho. Pětadvacetiletý, svobodný. Jeho otec je jedním ze zakladatelů společnosti Miyakomaru, která provozuje síť starožitnictví v Ginze. Takehiko loni ukončil studium na fakultě humanitních věd. Nešel pracovat do otcovy ani jiné firmy. Celé dny trávil čtením knih. Četl hodně literatury, ale nejvíce ho fascinovaly detektivní romány.

Chodíval do domu bývalého markýze Ogawary. *(Dřívější šlechtické tituly byly zrušeny. Pan Ogawara se však těšil tak skvělé pověsti, že v očích mnohých zůstal markýzem; jako o takovém o něm budeme mluvit i v našem vyprávění).* Právě v té době hledal mladého muže, který by se stal jeho osobním tajemníkem. Shoji starší navrhl svému synovi, aby si práci vyzkoušel. Takehiko se rozhodne práci přijmout.

A nyní je čas představit čtenářům dalšího hrdinu našeho příběhu. Markýz Yoshiaki Ogawara byl před válkou *(tehdy mu bylo třicet let)* aktivní v politice a byl dokonce zvolen členem Sněmovny reprezentantů japonského parlamentu. Po válce odešel z politiky a začal podnikat. V současné době je prezidentem několika průmyslových podniků a je uznávanou osobností ve světě obchodu. Zatímco většina šlechtických rodů po válce upadla v zapomnění, rodina Ogawary, která pocházela z mocného feudálního klanu,

nejenže přežila, ale výrazně posílila své postavení díky talentu a úsilí Yoshiakiho Ogawary a nepřekonatelným finančním schopnostem starého Genza Kuroiwy – majordoma, jak se tehdy říkalo, nebo, jak bychom řekli dnes, manažera. Právě Kuroiwa dokázal během několika let zvětšit majetek rodiny.

Impozantní sídlo rodiny Ogawary, které se nachází ve čtvrti Minato, bylo po určitou dobu okupováno americkými okupačními silami. Později bylo přestavěno a zmodernizováno a v současné době se v rozlehlé tokijské oblasti nenachází žádné druhé tak útulné staré sídlo.

Proč Takehiko Shoji, který se už dlouho neobtěžoval s žádnou prací, souhlasil s tím, že nastoupí k markýzovi jako jeho tajemník? Mělo to svůj důvod.

Jde o to, že šestapadesátiletý aristokrat byl známý jako hluboký znalec detektivní literatury a kriminalistiky. Psaly o tom i noviny. Yoshiakiho Ogawaru prý jednou navštívil známý autor detektivních románů, několik hodin s ním hovořil a žasl nad aristokratovými znalostmi dějin evropské kriminalistiky, nad jeho vyprávěním o světové klasice detektivek a nad mnoha dalšími věcmi, o kterých nikdy předtím neslyšel.

K tomu je třeba dodat, že markýz byl i předsedou klubu kouzelníků. Velkolepá představení, která každoročně pořádal na shromáždění kejklířů, měla obrovský úspěch.

Tento pozoruhodný muž měl ještě jednu zálibu, o které všichni věděli – optickou magii. Taktéž strávil mnoho hodin s dalekohledem a mikroskopem.

Takehiko, který měl sám sklony k podobným zábavám, byl tímto aristokratem fascinován. A jeho otec s obdivem řekl:

„Skutečná aristokracie bohužel zmizela a ani císařská rodina není výjimkou. Jeho Excellence markýz Ogawara však zůstává skutečným aristokratem. Snad jen on si zachoval nejpozoruhodnější rysy této třídy: hluboký smysl pro důstojnost, nápadnou ušlechtilost, vytríbený vkus... Vše, co souvisí s feudalismem, bývá kritizováno. Ale měl bys vědět, synu: kdyby neexistoval feudalismus, svět by přišel o spoustu věcí. Vezměme si například starověké malby a sochy. Kolik je v nich elegance! Nic by však nezůstalo, kdyby u nás nebyla feudální knížata a v Evropě králové, kteří sbírali umělecká díla, jež nebyla na prodej. Myslím, že Jeho Excellence markýz Ogawara je posledním představitelem aristokracie... Možná tě pobaví výraz „Jeho Excellence“, ale tento muž si takové zacházení skutečně zaslouží. A jeho žena je nesmírně vznešená, skutečná aristokratka. Mimochodem, je to markýzova druhá manželka. I když je podstatně mladší než on, velmi se k sobě hodí! Jeho Excellence má jistě štěstí, že má tak okouzující ženu. Myslím si, že pokud máš možnost žít v jejich sídle a denně se stýkat s tak úžasnými lidmi, výrazně se rozvine tvoje osobnost.“

Jak se však později ukázalo, tyto naděje se vůbec nenaplnily. Po krátké době se mladý tajemník dostal do víru neuvěřitelných zločinů, prožil takové hrůzy, které prožije málokdo...

* * *

Jednoho podzimního dne tak Takehiko Shoji překročí práh luxusního sídla, aby se od nynějška stal nejen osobním tajemníkem mocného Ogawary, ale prakticky členem jeho rodiny. Takehiko s bušícím srdcem stiskl tlačítko zvonku. Dveře otevřel

čtrnáctiletý nebo patnáctiletý mladík v modrém obleku se stojáčkem. Pozval svého hosta do vstupní haly, která byla zařízena ve starém japonském stylu.

„Promiňte, ale jak vás mám představit?“

Takehiko se představil a požádal ho, aby markýzovi předal dopis od jeho otce.

Mladík vyšel ven, brzy se vrátil a vyzval ho, aby ho následoval.

Takehiko si zul boty a následoval mladíka dlouhou chodbou. Jedna ze stěn byla obložena knihovny, z čehož Takehiko usoudil, že se nejedná o obývací pokoj, ale o pracovnu jeho pána. Všiml si, že většina knih je v evropských jazycích.

Takehiko se posadil na kraj židle a čekal, až se objeví jeho šéf.

Ve dveřích se objevil sám Yoshiaki Ogawara v lehkém, podomácku vyrobeném kimonu. Takehiko vstal, aby markýze pozdravil, ale ten ho mávnutím ruky zastavil: „Sedněte si!“ Posadil se do křesla.

„Vzpomínám si, že jsme se už setkali. Váš otec mi o vás hodně vyprávěl. Přejděme tedy rovnou k věci. Práce soukromého sekretáře pro vás nebude obtížná. Především chci, abyste se cítil jako člen rodiny. Budete mít různé sekretářské povinnosti, jako je vedení korespondence, udržování pořádku a možná i nějaké záležitosti mimo domácnost. Návštěvy budeme přijímat společně. A někdy se mnou budete muset cestovat na služební cesty. Manželka za mě může také vyřizovat pochůzky.“

Ogawara byl malý, silně stavěný, s velkými rysy, vlasy se mu leskly šedinami, měl je ulízané dozadu a hladce oholenou tvář. Jeho výraz, způsob pohybu a řeči – rozhodný, panovačný a plný vznešenosti – Takehika znovu přesvědčil, že je to skutečně aristokrat.

„Později vám představím správce, jmenuje se Kuroiwa – musím říct,

že je to tvrdý, ale chytrý muž. Zavede vás do vašeho pokoje a vysvětlí vám, co dál. Mimochodem, kde máte věci?”

„Posel je doručí později.“

„Tímto končíme obchodní část rozhovoru.“ Ogawara si se zjevným potěšením potáhl z doutníku, významně se usmál a pak se podíval na Takehika.

“No,” pomyslel si Takehiko, “asi se dostáváme k tomu nejzajímavějšímu, k rozhovoru o detektivech.” A skutečně ...

„Víte, že jsem se několikrát setkal s Rampo Edogawou? Jednou jsme se v této kanceláři bavili. Vcelku obyčejný člověk. I když ne tak docela... Skrývá v sobě něco zvláštního. Setkal jste se s ním někdy?”

„Ne, Vaše Excellence. Četl jsem jeho knihy, ale osobně ho neznám. Zním ale stejně slavného muže, detektiva Kogoro Akechiho. Vídáme se docela často, dalo by se říct, že jsme přátelé. Vzpomínáte si, jak jsme o něm včera na banketu – otec mě vzal s sebou – mluvili?”

„Ano, ano, vzpomínám si. Jaký je ten slavný detektiv jako člověk? Mimochodem, co se týče popisu postavy a vzhledu detektiva Kogoro Akechiho. Psal, že Akechi je štíhlý, vysoký a má huňaté vlasy. Jeho tvář je snědá a dobře tvarovaná. Vypadá na víc než padesát, je to pravda?”

„Ano. Ale vypadá velmi mladě, dokonce švihácky. Edogawa píše, že Akechi se stále usmívá. To je pravda, ale jeho úsměv je takový... nepříjemný, jako by vás prokoukl a vysmíval se vám.“

„Ano, bude to asi zvědavý člověk... Rád bych ho jednou viděl.“

Ogawara chvíli mlčky potahoval z doutníku a pak se znovu usmál:

„Četl jste Edogawovu knihu “Kód triků”?”

„Ano. V knize je mnoho zajímavého materiálu.“

„Rád si po náročném dni v práci přečtu nějaký ten detektivní příběh.“

Někdy si rád vymýšlím různé detektivní zápletky a situace sám. Mimochodem, je to úžasný relax, dokonale zmírňuje únavu. Ale bohužel druhý den zapomenu většinu toho, co jsem si vymyslel... A velmi mě zaujala kapitola, v níž Edogawa shromažďoval neobvyklé motivy zločinů. Seznam mohl být rozšířenější. Lidé někdy zažívají věci, které ani nedokážou pojmenovat. Ač se to může zdát zvláštní, představivost profesionálních spisovatelů je poměrně omezená.“ Takehiko poslouchal markýze s velkou zvědavostí.

„Máte pravdu,“ poznamenal. „Jakoby evropským a japonským autorům detektivek došel dech a nemohli přijít s ničím novým. Rád bych si, Vaše Excelence, pokud mi to čas dovolí, poslechl o detektivních zápletkách a situacích, které jste sám vymyslel.“

„Ano, samozřejmě, budeme mít tuto příležitost. Teď pošlu správce dovnitř a vy se zatím můžete podívat na některé knihy v těchto skříních. Jsou tam stará evropská vydání soudní historie a další zajímavé knihy, které jsem za ta léta nasbíral.“

Šéf odešel a Takehiko si začal s bušícím srdcem prohlížet hřbety knih. Mnohé z nich toužil držet v rukou. Z klasiků beletrie se ve skříní nacházeli romantici – Horace Walpole, Anne Radcliffeová, Pierre Louis; velkolepou knihovnu doplňovala díla Dickense, Poea, Coopera...

Nechyběla příručka pro forenzní vyšetřovatele Hanse Crosse jako systém forenzní vědy a forenzní psychologie, stejnojmenná Ulfensova kniha, Lenzova Forenzní fyziologie, Lombrosova Forenzní antropologie... Velké množství děl od anglických, německých, francouzských a italských autorů.

Čím více se Takehiko seznamoval se sbírkou knih, tím větší vzrušení ho ovládalo. Čím víc studoval sbírku, tím víc ho to vzrušovalo. S

nadšením vzal do ruky knihu Římské katakomby od kněze Wislowa, pak si prohlížel knihy o démonologii, o historii magie, o slavných mázích...

V samostatné skříni byly knihy japonských autorů – díla o kriminalistice, soudnictví, soudním řízení, práce slavných odborníků na teorii odhalování a metody řešení zločinů. A šest nových svazků esejů a článků Rampo Edogawy vyvolalo v Takehikovi spokojený úsměv. “Ach, kéž bych měl peníze,” povzdechl si, “mohl bych mít taky takovou knihovnu...!”

Takehiko se ponořil do knih, a než se nadál, vstoupil do kanceláře statně vyhlížející hubený stařec v hakamě z drahé látky. Obličej měl snědý s věkovými skvrnami, oči bystré a pronikavé, obočí husté a do špice, hlavu úplně černou a bez šedin, ačkoli vypadal na šedesát let. Byl to markýzův majordomus Kenzo Kuroiwa.

Tajná společnost

Asi měsíc poté, co Takehiko Shoji vstoupil do rodiny Ogawarových, došlo k první podivné vraždě. Za tu dobu se už dobře seznámil se všemi, kdo v sídle žili a pracovali, seznámil se s nejčastějšími hosty a poznal celkovou atmosféru domu. Rodina Ogawara se ve skutečnosti skládala pouze ze dvou osob – samotného markýze a jeho druhé manželky. První jeho žena zemřela na záhadnou nemoc a nezanechala po sobě žádné děti. Ogawara se znovu oženil teprve před třemi lety. Se svou druhou ženou taky neměl žádné děti. Nikdo z jejich příbuzných dům nenavštěvoval. Stařec Kuroiwa žil odděleně. On a ošetřovatelka, která se starala o jeho mladou ženu, by se spíše měli považovat za rodinné příslušníky, protože byli zaměstnání na celý život. V sídle žily dvě služebné, velmi mladý správce, šofér s manželkou, kuchař a hlídač. Mladá dáma se jmenovala Yumiko a byla dcerou kdysi mocného knížete, který ve válce přišel o svůj majetek. Brzy po válce její rodiče zemřeli na srdeční chorobu a Yumiko zůstala sama s bratrem. Sňatek s markýzem umožnil Yumiko a jejímu bratrovi opět žít slušný život. Sedmadvacetiletá Yumiko byla o polovinu mladší než její manžel. Když Takehiko poprvé spatřil tuto opravdu krásnou ženu, cítil, jak se červená. Svými manýry byla na hony vzdálená svým poválečným

vrstevníkům i aristokratkám. Veselá a společenská dívka Takehika okamžitě okouzila. Yumiko se ke svému manželovi chovala s největší úctou. Ogawara ji pečlivě chránil před těžkostmi života a navíc ochotně plnil každý její rozmar.

Ogawarova záliba v různých druzích optiky se přenesla i na Yumiko. Ráda trávila hodiny pozorováním jednoduchým dalekohledem v prvním patře sídla a silným dalekohledem umístěným na stativu na verandě japonské strany domu zkoumala květiny, trávu a hmyz plazící se po nádvoří. Tato její fascinace Takehika dokonce poněkud mátl.

Jednoho dne se Yumiko při pozorování brouků dalekohledem obrátila na Takehika, který byl náhodou poblíž: „Podívejte se sem, není tohle mravenčí peklo úžasné? Koukněte, mravenec se snaží vylézt nahoru, ale klouže mu to a nemůže vylézt. A víte proč? Z písku totiž náhle vylezly nějaké příšery a svými obrovskými chapadly vtáhly mravence zpět do písku.“

Takehiko považoval tuto náhlou zmínku o mravencích za projev přátelského citu. Vzal natažený dalekohled a také se na mravence zadíval. Dalekohled stále ještě držel teplo z jejích rukou.

Obvykle je mravenec vidět jako podlouhlá černá skvrna, ale dalekohled umožnil spatřit krk hmyzu, načervenalé nohy, skvrnitý a neúměrně velký zadeček připomínající žirafu, husté chlupy na nohách připomínající hroty. A záhadní tvorové s obrovskými chapadly, kteří náhle vylétli z písku, vyvolávali asociace s prehistorickými zvířaty.

Náhle Yumiko vykřikla a upustila dalekohled. Tvář jí zbělela. Takehiko rychle namířil dalekohled směrem, kam se dívala Yumiko, a uviděl obrovského zeleného tvora s trojúhelníkovým čumákem a

očima zakrytýma závojem. Nejdřív se také lekl, ale hned si uvědomil, že je to obyčejná kudlanka.

„Nemůžu je vystát, bojím se jich. Zabijte ji, prosím. Neodhánějte ji jen tak, zabijte ji, jinak se sem vrátí,“ děsila se Yumiko.

Takehiko seskočil z verandy a chtěl kudlanku pronásledovat. Ovšem ta zamávala křídly a odletěla, ale ne na ulici, nýbrž na verandu.

Narazila do skla a spadla na zem. Když Takehiko sandálem rozdrtil kudlanku, ucítil na rameni teplý dech Yumiko. Vůně jejích vlasů a její jemný dotek ho přiváděly k šílenství.

„Promiňte, jsem takový zbabělec... Ale já se toho hmyzu bojím. Ani plíživí hadi mě neděsí, ale tohle...“ Yumiko ustoupila a stydlivě se usmála.

* * *

Čtenář už ví, že dům markýze navštěvují nejrůznější osoby. Jako prezident několika firem chodil Ogawara sám do práce jen zřídka a obvykle přijímal zaměstnance ve svém sídle. Častými návštěvníky byli také politici, církevní představitelé, majitelé uměleckých galerií, mistři čajových obřadů, slavní hudebníci a obchodníci. Setkávání s nejrůznějšími lidmi mělo na Takehiko Shojiho nepochybně blahodárný vliv.

Nejčastěji se v domě vyskytovali dva mladí muži, které je čas čtenáři představit.

Jedním z nich byl Goro Himeda, zaměstnanec papírenské společnosti Nitto, pohledný, mírný a veselý osmadvacetiletý muž. Druhým častým návštěvníkem byl Hitoshi Murakoshi, přední odborník farmaceutické firmy Shirokita. Je stejně starý jako Himeda, ale povahově je pravým opakem: tichý, vždy napjatý a zamyšlený.

Oba jsou svobodní.

Zdalo se, že Himeda a Murakoshi spolu příliš nevycházejí. Dokonce i v boji o Ogawarovu přízeň se cítili jako soupeři.

* * *

Desátý den svého působení ve funkci tajemníka se Takehiko stal svědkem neobvyklé scény. Seděl ve své malé kanceláři, když najednou jeho pozornost upoutal hluk za oknem. Asi dvacet metrů od okna, u obrovského, dva metry vysokého kafrového stromu, Murakoshi a Himeda zuřivě gestikulovali. Nebylo rozumět, o čem se baví, jen občas se k Takehikovým uším donesl vzrušený hlas. Bylo jasné, že Murakoshi vede spor. Náhle se situace prudce změnila. Himeda mírně popošel dopředu a nečekaně silně udeřil Murakoshiho do tváře. Muž po něm chňapl a zhroutil se. Aniž by se Himeda na poraženého muže podíval, odešel. Murakoshi konečně našel sílu vstát. Takehiko si najednou vzpomněl na Murakoshiho ďábelský úsměv a satanský smích.

Uplynuly téměř dva týdny. Během této doby se Himeda a Murakoshi setkali jen několikrát v domě markýze. Ačkoli se oba pečlivě skrývali za maskou lhostejnosti, nebylo možné skrýt vzájemnou nevraživost. V každém případě to Takehiko cítil velmi silně. Ogawara a jeho žena si však vzájemné nevraživosti mladých mužů vůbec nevšimli.

Asi dvanáct dní po bouřlivé scéně v zahradě se Takehiko vracel domů, a když odcházel ze dvora, všiml si Himedy, který stál opodál. „Dnes musím jet k rodičům. Míříš k vlaku i ty?“ zeptal se Takehiko. „Jo,“ řekl Himeda.

„Tak pojďme na nádraží společně.“

Na ulici nebyli skoro žádní lidé a vypadalo to, jako by všechno vyhaslo. Chvíli spolu mlčky kráčeli. Nakonec Himeda začal mluvit:

„Jsi spokojen se svou prací?“

„Ano. Služba je jednodušší, než jsem si myslel. Mám co do činění s různými zajímavými lidmi a baví mě to, alespoň prozatím.“

„Poslyš, zdá se, že máš rád detektivky. Často se zmiňují o tajných společnostech, zednářských lóžích a tak...“

„Upřímně řečeno, nejsem až tak velkým fanouškem detektivek. Je to zajímavé samo o sobě, ale v detektivkách se toho o tajných společnostech moc nedozvíš. Třeba americká společnost Ku-klux-klan. Co se o nich v románech dozvíš? Jen popis jejich oblečení – špičaté bílé kápě s průzory pro oči a ústa, a popisy jejich setkání, která jsou tak tajná, že se členové spolku navzájem neznají.“

„Myslíš si, že v Japonsku existují tajné spolky?“ zeptal se náhle Himeda. „Nebojíš se o tom přemýšlet?“

Překvapený Takehiko se pokusil navázat s mužem ve tmě oční kontakt.

„Víš o nich?“ zeptal se.

„Ne, samozřejmě že ne. Ale tuším, že jsou u nás tajné spolky a že zabíjejí lidi.“

„Slyšel jsem zvěsti, že takové spolky existují levicově i pravicově zaměřené, prý se oba zbavují nežádoucích lidí... Ale nejen u nás, ve všech zemích existují takové skupiny, i když v malém počtu...“

Zednářské lóže, jak se jim říká, jsou, pokud vím, fanaticky náboženské. Na svá setkání přicházejí členové společnosti v nádherných rouchách z černé látky, bohatě zdobených zlatými výšivkami, a dokonce i zlatými destičkami s určitým vzorem. A v

závislosti na hierarchii se liší i oblečení. Nejbohatší oděv má samozřejmě hlava lóže – říká se jí velmistr.“ Takehiko se na chvíli odmlčel, pak se rozhlédl a zašeptal: „Mám takové oblečení. Dostal jsem šaty z černé látky se zlatým vyšíváním, které musely patřit některému z členů lóže nižšího stupně. Skvělé oblečení. Málokdo ví, že v Japonsku žijí svobodní zednáři. Nejsem si však zcela jist, zda se uchylují i k vraždám.“

Mezitím se už blížili k vlaku, ale Himeda do něho zatím nechtěl nastoupit.

„Pojďme si ještě promluvit,“ vyzval Himeda Takehika a pobídl ho, aby si sedl na lavičku naproti nádraží.

Posadili se pod tlumenou lucernou. Himeda se rozhlédl, a pak tiše řekl: „Chci ti něco ukázat.“ Vytáhl obálku a podal ji Takehikovi. „Co myslíš, že to znamená? Otevři ji a podívej se, co v ní je.“

Takehiko přinesl obálku na světlo, přečetl si adresu a Himedovo jméno; adresa odesílatele tam nebyla. Uvnitř obálky bylo něco nepříjemně měkkého. Ne bez námahy z ní Takehiko vytáhl... bílé husí brko, s kterým se psávalo za starých časů. Nic jiného v obálce nebylo.

„To je všechno?“ Takehiko se překvapeně zeptal.

„Ano,“ odpověděl nešťastně Himeda. „Žádná poznámka, nic. Z poštovního razítka je patrné pouze to, že dopis byl odeslán ze čtvrti Nihombashi. Co si o tom myslíš? Jen vtip, nebo...?“

„Jsem si jistý, že si někdo dělal legraci. Kdo tě napadá?“

„Nemyslím si, že by někdo z mých přátel udělal takový hloupý vtip.“

„Bílé peří je znamením lidské oběti...“

„Na to právě myslím,“ řekl Himeda tiše. „U markýze jsem se setkal s

mnoha různými lidmi. Možná jsem někoho nechtěně urazil? Ale nejsem takový žvanil... Nebo jsem se nechtěně dozvěděl o nějakém strašlivém tajemství? Nevím... Nevím, co za tím je... Mám nějakou předtuchu. Upřímně řečeno, mám strach.“

Takehiko pohlédl na Himedu a zdálo se mu, že před ním stojí jiný člověk: v matném světle se jeho tvář zdála tmavě šedá a Himeda se zjevně zachvěl.

Pak Takehikovi blesklo hlavou tušení: „Mohla by to být Murakoshiho práce? Zdá se, že si vy dva nerozumíte, že?“

„Ano, Murakoshi mě nemá rád, ale nemá v povaze dělat takové lumpárny.“

A byla tu ještě jedna myšlenka – naprosto směšná, ale ne tak neuvěřitelná – která Takehikovi změnila tvář. Vzpomněl si na rozhovor mezi markýzem a jedním z hostů, kdy Ogawara v krajním rozrušení vykřikl, že jedině Hitler je schopen nastolit na světě pořádek. Živě si představil Ogawaru v bílé kápi, jak mu ve štěrbinách špičaté kápě nenávistně planou oči. Je možné, že markýz byl nebo je členem zednářské lóže? Ví o tom Himeda a spojuje bílé brko s markýzem?

„Shoji! Proč jsi vyděšený? Na co myslíš?“ Himeda se rozčíleně podíval na svého přítele.

„Ne, nic... Čtu hodně detektivek a někdy se mi v hlavě honí fantastické, idiotské myšlenky... Nevšímej si mě.“

„Je na tebe děsivý pohled,“ řekl Himeda. „Mimochodem, ty znáš slavného detektiva Kogoro Akechiho, že?“

„Ano, čas od času ho navštěvuji.“

„Promluvíš si s ním o mém případě? Nemyslím si, že je dobrý nápad jít na policii, nebudou to řešit. Ale se soukromým detektivem,

navíc tak významným, bych se rád poradil.“

„Ano, to je naprosto správná myšlenka. Jenže je momentálně pryč.

Jakmile se vrátí, určitě se s ním setkám.“

Když se detektiv Akechi dozvěděl o záhadné obálce s bílým brkem,

Takehiko již jeho názor nestihl sdělit.

Mezitím došlo k hroznému tragédii.

První vzplanutí

Obchodní korespondence, společné výlety do terénu s markýzem a další sekretářské záležitosti – nezbýval čas na setkání s Akechim, o které Himeda tak naléhavě žádal. Nešlo však jen o práci. V poslední době veškerou jeho duševní sílu pohltit obrovský cit k Yumiko, který se v Takehikovi rozhořel. Čím víc o ní přemýšlel, tím záhadnější mu připadala; občas si dokonce představoval, že je to mimozemšťanka z jiného světa.

Jednoho dne na sebe náhodou narazili na chodbě. Takehiko se zdál být rád, že vidí Yumiko.

„Shoji, mohl byste prosím přinést velký dalekohled na verandu?“ požádala ho s něžným úsměvem.

Srdce se mu sladce rozbušilo. Co by pro ni neudělal! Rád plní její přání! Rychle se vrhl do pokoje pro dalekohled, popadl ho a stativ, okamžitě postavil na verandu a postavil se vedle, hltal Yumiko obdivnými očima, snažil se zachytit sebemenší její gesto, kterým by projevovала další přání.

A Yumiko, usazená u dalekohledu, nespouštěla oči z objektivu a zkoumala hmyz hemžící se v trávě.

Takehiko čekal na nabídku, aby se podíval do dalekohledu, ale zdálo se, že si ho Yumiko nevšímá. Mezitím se nečekaně ozvaly těžké